

**Éber álmunk semmi
nem őrzi**

- regény -

B. Dikknek, mert az övé.

1.

- lányám? nekem nincs is lányám - mondta Deák Balázs, kérdezte is, és ezzel kezdődött a regény, mert így szép és logikus és mondanivalóban gazdag. ez akkor volt, amikor pókhálós volt a szemem, kicsi korom óta először. de akkor még szép voltam és okos és erős, és ez a város még barátságos volt, és voltak még beszélgetések.

éppen arról beszélgettünk egyébként, hogy van valami hasonlóság a meztelencsigák és a rádiótelefonok között. s a fiatal üzletemberek is hasonlítanak a szovjet társasutakra, bár nehéz lenne megmondani, hogy milyen értelemben. a beszélgetés egyébként az Okkenbuch doktor úr rendelőjének várótermében volt. Otto Okkenbuch a budapesti szellemi élet ismert figurája: jó hírben álló fogorvos és 'Zoli' álnéven közepesen jó versek írója. a váróteremben ült még: Tímea. nincs ugyan semmi okunk rá, hogy így hívjuk, mondhattam volna Margitot vagy Máriát vagy Mariannt vagy Melindát vagy Matildot is. és persze mondhattam volna azt is, hogy nem ült senki a váróteremben rajtunk kívül, annál is inkább, mivel valóban nem

volt senki a váróteremben rajtunk kívül. ha tehát azt mondom, hogy a váróteremben ült még Tímea, annak oka van, ha nem is feltétlenül az, hogy valóban ott ült. csak a miheztartás végett.

a váróterem a vidéki város főutcája mellett feküdt, az ablak előtt szabályos időközökben elcsoszogott a 33-as busz. ez nem fontos, de hát mi is fontos igazán ebben az életben? ha valami, hát biztosan nem az erre a kérdésre adható válaszok, írta Tímea a noteszába. alig olvashatóan írt, gyorsan, idegesen. s amit írt, így festett:

'- lányám? nekem nincs is lányám. mondta, és én csendesen elmosolyodtam. aztán észrevette, hogy elszólta magát, zavarba jött, nem úgy gondoltam, mondta, de nem tudta elnevetni magát, akárhogy szerette volna. na jó, akkor ezzel a mondattal fog kezdődni a regényem, mondtam neki. és aztán hogyan folytatod, kérdezte, ezután már nem nehéz, mondtam én, például úgy, hogy'

2.

itt tartottam barátom kéziratának olvasásában, amikor valaki bejött a szobába, s én

anélkül, hogy hátranéztem volna, megéreztem rajta, hogy indián. ledobta magát a fotelbe, lábával óvatosan félretolta a porcelánvázát az asztalon, és kényelmesen elhelyezkedett. gondoltam, éppen itt az ideje, hogy elővegym az utolsó aszút.

kezdetben nem beszéltünk sokat, de aztán az őszi ködökre terelődött a szó, és az indián felélénkült. elmesélte, hogy a szimandzsaró nyelvben többféle kifejezés is van az őszi ködökre: másképp hívják akkor, amikor gyerekek , másképpen akkor, amikor jókedvük van, másképpen akkor, amikor az ágyból bámulják, másképp akkor, amikor fogorvoshoz mennek. sőt, az őszi ködöt, mint minden egyéb főnevet, ami igazán fontos, a szimandzsaró nyelvben fokozni is lehet: például, amikor melankolikus hangulatban van és vonósnégyeseket hallgat, akkor 'samu' a neve az őszi ködnek, és ez szinte már -már fokozhatatlan. amikor csak állnak a buszmegállóban, és nem látják rendesen, jön-e a 33-as busz, akkor 'samuka' a neve, ha már felnőttek, és 'samukaka', ha gyerekek, mivel ők nem tulajdonítanak akkora fontosságot a 'vizuális meggyőződésnek'. érdekesnek találtam amit mond. cserébe elmeséltem neki azt, amit

nagyapám mondott egyszer, amikor kicsi voltam:
a fejedelem történetét, a fejedelemét, akit elgázolt
a 33-as busz.

a fejedelem története,
akit elgázolt a 33-as
busz

Anyafi Mihály nagy fejedelem volt. egy nap
azonban egy öregasszony, akinek véletlenül
megmérte a vérnyomását (ez volt ugyanis Anyafi
Mihály egyetlen valóban kellemetlen tulajdonsága,
hogy hajlamos volt éjszaka lesben állni alattvalóira,
és alattomban megmérni a vérnyomásukat), mert
fiatal és sudár lánynak nézte, megátkozta: mától
kezdve, Anyafi Mihály, ne láss mást, csak a hátad
közepét! s valóban, Anyafi Mihály nem látott mást
attól kezdve, csak a háta közepét, s ez bizony
fájdalmas volt, lévén az emberi test egészen
másképp szerkesztve. meg hát unalmas is volt
nagyon, heteken keresztül csak a háta közepének a
látványa, soha egy ... vagy egy ..., a ...-ról már
nem is beszélve. így hát könnyörgőre fogta a dolgot
a fejedelem: kedves öreganyó, ne vedd rossz néven

azt, amit csináltam, hiszen nem akartam én semmi rosszat neked. addig-addig könyörgött, míg azt nem mondta neki a néni: szerencséd Anyafi Mihály, hogy sudár leánynak néztél, íme megszabadítalak az átoktól, de hogy ne örülj annyira, elárulom: arra vagy ítélve, hogy egyszer majd elgázoljon a 33-as busz!

ha azt hiszed, hogy ez megrémisztette Anyafi Mihályt, hát tévedsz. fogalma sem volt ugynis arról, mi az a busz, és az 'elgázolni' szót sem ismerte még az akkori magyar nyelv. így aztán önfeledten örült annak, hogy elmúlt az átok hatása. de boldogsága nem volt hosszú életű: mikor éppen audienciát tartott a trónteremben, egyszer csak arra lett figyelmes, hogy furcsa, még sohasem hallott zaj üti meg a füleit. s mit gondolsz, mi volt az?

ezzel befejeztem a mesét és sokat mondóan az indiánra pillantottam. vérfagyasztó, mondta az indián. csak nem a 33-as busz?! nem tudom, mondtam, nagyapám mindig csak eddig mesélte a történetet, aztán jó éjszakát kívánt, és elaludt a fotelben. én meg persze egész éjjel nem tudtam aludni. bele is borzongtam az emlékebe, s így felindulva nyúltam az utolsó aszú felé, ami oly tragikus látványt nyújtott a távkapcsoló mellett.

3.

így nem lehet regényt írni, mondta Otto Okkenbuch Zólyomi Péternek, miután idáig jutott a kézirat olvasásában. dönts már el, hogy ki írja ezt a nyomvadt történetet: te, Tímea, a Deák Balázs ismerőse, vagy ki? de hát ki fog derülni a végén, mondta erre Zólyomi Péter, aki amúgy tehetséges építészhallgató volt, de nehezen tudta kifejezni magát írásban. ezért arra gondolt, hogy erről fog szólni a regény: a kifejezés nehézségeiről és az emberi eszmecsere lehetetlenségeiről. lévén azonban derűs és idealista, ezt szórakoztató formában akarta megtenni, s most rémülten látta, hogy első olvasója szemmel láthatóan nem szórakozik olyan jól, mint ahogy azt ő elgondolta. az esetleg kiderülhet egy regény végén, hogy ki volt a gyilkos, de minden rendes regényben tudni lehet, hogy ki beszél: Philippe Marlene, Andrej Szokolov vagy az Atyaúrsten, próbálta magyarázni neki Otto Okkenbuch kissé lecsillapodva. Zólyomi Pétert ez azonban nem tudta meggyőzni: szomorúan a hóna alá vette a papírcsomót, és lebandukolt vele az enyhén málló

lépcsőházon át a húgyszagú udvarra. úgy haladt el az éppen párzó kutyák mellett, hogy észre sem vette őket. Deák Balázusra gondolt, mert biztos volt benne, hogy ezt a figurát sikerült igazán plasztikusan megformálnia. talán ki kéne hagynom Anyafi Mihály történetét, gondolta ekkor, hiszen elég nehéz megérteni, mit is akar jelenteni. de akkor a hatodik fejezetnek nincs semmi értelme, anélkül meg a vége érthetetlen! úgyhogy Anyafi Mihály marad. ettől kissé megnyugodott, gondolta iszik egy kisfröccsöt a Dugattyúban. a törzsvendégek hanyag mozdulatával támaszkodott a pultnak, zsebében húszforintos után kutatva, amikor észrevette, hogy nem Tímea áll a pult mögött, s nem is Elvíra, s nem is Deák Balázs, hanem egy ismeretlen öreg néember. bocsánat, mondta zavartan, kisettenkedett a bejárati ajtón, felnézett a cégtáblára, s látta, hogy nem Hableány van ráírva (ami a Dugattyú hivatalos neve volt), hanem az, hogy Magányos Farkas. rémülten nézett körül: és hol van a Duna? hiszen a rakparton jött végig, nem tért le róla semmilyen irányban. és előbb, amikor a Dugattyúba belépett, látta a szemközti sarkon álldogáló, régóta ismerős kurvát, aki mindig a Dugattyú mellett áll, hisz oly rút szegény, hogy csak az olcsó rizlingszilvánitól

hányásközeli állapotba kerülő kőművesek éreznek nemi vágyat a láttára. biztosan felismerte az olcsó műbőr kamáslit, ilyen nem lehet másnak, csak ennek a Száraz lyuk névre hallgató néninek, de most ő sincs ott, mint ahogy a Duna helyén is csak néhány Trabant és Zaporozsec árválkodik. Zólyomi Péter szembefordult a kamerával és ős rettenet költözött a pupillájára.

4.

jó estét, kedves olvasóm. engeddd meg, hogy bemutatkozzam: Otto Okkenbuchnak hívnak, és én vagyok ennek a regénynek az írója, melyet a kezekben tartasz. bizonyára kíváncsi vagy rá, vajon mi történt Zólyomi Péterrel, hogy lehet, hogy a Dugattyúba lépett be, de a Magányos Farkasból lépett ki, mi töltötte őt el olyan ős rémülettel, és hogy kerül kamera a történetbe? nos, türelem, a maga idejében erre is sort kerítek. meg fogsz tudni mindent a maga idejében. de addig is kanyarodjunk egy kicsit vissza abba a rendelőbe, ahol Tímea idegesen körmöl valamit a noteszébe. nehezen formálja a mondatokat: regényen

dolgozik. izzad a hónalja és ez nagyon zavarja, hiszen Deák Balázssal van itt randevúja a fogorvosnál, s ha ő megérzi rajta a hónaljszagot, könnyen kiújulhat éppen csak begyógyult depressziója. ezért Tímea a retiküljébe nyúlt, de ott nem talál mást, csak fogkrémet, szaloncukrot, pillanatragasztót és szájvizet. kis gondolkodás után néhány csepp szájvizet hint blúza hónalj részébe. Tímea amúgy igen szép lány. de nem is tudom, miért hívom Tímeának, mikor nem is ez az igazi neve. tulajdonképpen Annának hívják. de nem is, most is füllentettem: az igazi neve Éva Júlia Mariann. úgyhogy hívjuk őt Mariannak. Mariann most leírja az utolsó mondatot, éppen idejében. egymásra pillantanak ugyanis az eddig háttal ülő fiatalemberrel, és felismerik egymásban azt, akire oly régóta várnak. s hogy ez a valaki Deák Balázs volt-e, vagy a barátja (akinek nevét egyelőre titokban tartom), azt egyelőre titokban tartom. annyit azonban mondhatok, hogy ez az eset összefüggésben van Zólyomi Péter váratlan eltűnésével, ami a Hableány nevű kocsmába történt belépése után következett be. a különös csak az, hogy többen (így Maria Nyikolájevna is, az ősz kurtizán, aki a Hableány melletti utcasarkon áll naphosszat, de aki valójában fiatal férfi, Deák

Balázsnak hívják, és rendőrségi megfigyelő szabadidejében, mikor nem házakat tervez) látták Zólyomi Pétert belépni KINTről, de senki nem látta őt belépni BENTről. furcsa eset. s hohy egyszer mégis megoldódott ez a rejtély, abban nagy szerepe volt Mariannak, és annak, akit ott meglátott akkor abban a fogorvosi váróteremben.

5.

újságot sodort arcom elé a szél, s jobb dolgom nem lévén, olvasni kezdtem:

letartóztatták tegnap újpesti lakásában Okkenbuch Otto fogorvost, aki regényírónak adta ki magát. letartóztatásakor éppen egy véres papírcsomót szorongatott, melyről megállapítást nyert, hogy az Éber álmunk semmi nem őrzi című regény kézírata. az írásszakértői vizsgálat kiderítette, hogy Okkenbuch kézírása megegyezik a kézirat szerzőjének kézírásával, magyarul, a kézirat szerzője ő maga. ezt ő nem is tagadta. a vér azonban, melynek csoportja 0, nem lehet Okkenbuch vére, az övé ugyanis AB. mivel köztudott, hogy a 0 vércsoport köztudottan az

indiánok között gyakori, alapos volt a gyanú, hogy egy indián sérüléséből keletkezett a papírcsomón levő foltok laza köteléke. Okkenbuch a bizonyítékok hatására megtört, és elmondta: az utolsó aszú utolsó cseppjén robbant ki a vita, melynek végén az üveg az indián fején törött szét. a sérült saját lábán távozott, sérülése nem látszott nagyon súlyosnak. kérjük, ha valaki tud tartózkodási helyéről, jelentse. Okkenbuch Ottót az este szabadlábra helyezték. a rendőrség megdöbbenve áll sikeres nyomozásának gyorsasága előtt.'

elmosolyodtam, de nem kellett volna: így ugyanis ismét szaggatni kezdett fejemen a még friss sérülés. bizony, ha Zólyomi Péter nem kötözi be idejében, még ennél is súlyosabb következményekkel járhatott volna. igaz, ha én nem veszem idejében kezembe a regény írását, Péter most talán maga is áldozatává válhatott volna Otto Okkenbuch bosszújának. a Magányos Farkas környékéről még nem sokan jöttek vissza élve, és azok, akik azt látták, amit Zólyomi Péter látott, kivétel nélkül ottvesztek. a 33-as busz nem kegyelmez. (a legjobb példa erre Anyafi Mihály esete. ha tudta volna, hogy kit rejt annak az öregasszonynak az álruhája, aki egyébként a

Magányos Farkas csaposnőjeként is feltűnik néha, biztos nem akarta volna soha megmérni a vérnyomását!) de szerencsére a fejemre mért erős ütés hatása alatt egyből felismertem a Dugattyú kettős természetének a titkát. így vált lehetővé, hogy visszakaparintsam a regényt Otto Okkenbuchtól, s így elhárult az akadály Deák Balázs és Mariann egybekelésének útjából. az ugyan kissé nyugtalanít, hogy Okkenbuchot ilyen könnyen elengedte a rendőrség. alighanem lehet egy beépített embere. vajon Deák Balázs üzne kettős játékot? semmi értelme. vagy Mariann. ugyan! de hiszen akkor nem marad más, mint, mint úristen! zajt hallok a konyhából! rádiótelefon vagy meztelencsiga?

6.

én, Anyafi Mihály. a 33-as busz immár örökre megpihen a parancsomra. ezt különben is csak az indián megtévesztésére találtuk ki. most már mindent tudtok. legyetek jók. leveszem örökre álarcomat, de csukjátok be szemeiteket, ha jót akartok. így ni.

7.

amit innen látunk, az a város. a házak Budapesten nem tükröznek vissza mást csak savanyú lehetet, finomfőzelék szagát, nyirkos zokni az átázott cipőben, izzadt hát borzongása a szélben. ez mind a tiétek. szopogassátok, nyalogassátok, mert a sajátotok. vegyétek szemügyre közelebbről is. amit innen fentről láttok, az a következő:

az ott a Molnár utca, az a sötét sáv. ott lakik az indián, fent a negyedik emeleten, Mancsi nénivel albérletben. de aki a bérház előtti telefonfülkében áll, az nem ő, hanem Deák Balázs: Mariannal beszél telefonon. még nem látja, hogy Zólyomi Péter már kilépett a Molnár utcára merőleges Havas utcai házának kapuján, és a Holsten pábba tart. vagyis éppen a telefonfülke felé. hóna alatt egy hönyv, aminek egyik szereplője Anyafi Mihály, a fejedelem, akit elgázolt a 33-as busz. így hát Anyafi Mihály is a Holsten pábba tart, bizonyos értelemben. bent a pultnál már ott ül Holle anyó, akit mindannyian ismernek, ha ezt nem is tudják: sikerrel tartott titokban az igazi nevét. most hirtelen minden szereplő mozogni kezd: Deák Balázs és Mariann kilépnek

telefonfülkéikből, Holle anyó elindul felfelé a lépcsőn, az indián elindul lefelé a másik lépcsőn, Zólyomi Péter folytatja útját, Otto Okkenbuch pedig rohan a takszi után, amit a metróállomás mellett leintett a távoli Újpesten. én lejjebb ereszkedem a helikopterrel, hogy jobban lássátok: ha megrajzolnánk hőseink mozgáspályáját, egy olyan szabásmintát kapnánk, aminek északi részét kijelölve a két fókuszpontban a Dugattyú és a Magányos Farkas található! ugye, most már sejtetek valamit? és abban sem tévedtek, hogy ennek a sok embernek ugyanaz a célja: rátenni kezüket a regényre. mert akinél a regény, az rendelkezik a sorsával, és a többiekével is. s most bevallhatom: ez az én célom is. de az én helyzetem előnyösebb. helikopterem van és a nevemet nem ismerik. illetve, ha ismerik is, azzal még nem lettek okosabbak, sőt.

most még lejjebb ereszkedem, nem messze a kisczárnapárt székházától lebegünk. itt az ideje, hogy megadjam a jelt T.J.-nek. és így is teszek.

8.

láttam, hogy Mariann felém tart, de nem látott még meg, ezért beugrottam a kapualjba és vártam. fejem felett idegesítően berregett egy helikopter. egyre lejjebb ereszkedett és mikor már majdnem földet ért, egy hangot véltem hallani, ami azt suttogja: bort, búzát, békességet. biztos csak képzelődtem, gondoltam, de erre meg, a kiskapart székháza felől, jött rá a válasz: isten, haza, család. erre már nem lehetett nem odafigyelni: óvatosan kilestem a kapualjból, láttam, hogy Mariann két méterre tőlem távolodik a Holsten páb irányába. milyen szép, gondoltam, de nem sokáig merenghettem ezen, mert egy köpcös ember lépett ki a kiskapart székházából, és lassan, lopózva elindult a Matróz bár felé, ami a parthoz kikötve hullámszórt a Duna habjain. már majdnem elérte a rámpát, amikor furcsa dolog történt: a köpcös alighanem észrevette Mariannt, mert sóbálvánnyá dermedt. így állt ott két percig, amikor is lekiáltottak a helikopterről: csínom Palkó, csínom Jankó! de ez sem használt, sőt az sem, amikor azt kiáltották: Józsi! a köpcös, mint a szélütött, elindult Mariann után.

bármennyire is furcsállottam a történeteket, elhatároztam, hogy folytatom utamat: ha egyszer megbeszéltük a találkozót a Dugattyúban, akkor ott kell lennem. de vajon Otto Okkenbuch ott lesz-e? el mer-e jönni azok után, ami történt? én mindenesetre ott leszek.

kavicsot rugdaltam, úgy csoszogtam végig a rakparton, amit elborított a szemét. a felismerés tűnékeny öröm, gondoltam, és esztétikai élménynek túl rövid. ha meg akarom kaparintani a boldogságomat, akkor nem szabad bedőlnöm olyan szavaknak mint: igazság, valóság, örökérvényűség, megmásíthatatlanság. tegnap szép megmásíthatatlanságaitokért én nem verekszem, gondoltam, s ez egyből jobb kedvre derített. nem aza fontos, hogy mettől meddig és honnan hová: a fontos: behatolni, nem pedig megérkezni. az ócska befogadások helyett szép nyitottságok! de milyen nehéz

és a tegnapi tudás van holnap is, mert a tudás eleve ilyen: mindig tegnapi. mint a töltött káposzta, ha igazán jó. vagy a finomfőzelék, de ez nem igazán jó. a rádiótelefonok megregulázhatatlanok, gondoltam, s ezért ismét elszomorodtam. de akkor megláttam a Dugattyút,

a Száraz lyukat, és egy fiatal férfit, aki belép az ajtón. nos, én is így tettem.

9.

ha a tükörbe nézek, Deák Balázst látom, s ez így rendben is van, ugyanis az én nevem is Deák Balázs. ez a véletlennek is tekinthető egybeesés azonban nem tesz elbizakodottá: fegyvert belőle nem kovácsolok. de azért jólesik a tudat, hogy így van, mindig merítek belőle annyi önbizalmat, hogy ismét végig tudjam küzdeni magamat egy újabb hétköznapi megpróbáltatásain.

bár, őszintén szólva, az a tény, hogy engem mindenki Deák Balázsnak hív, még nem jelent semmit: lehet, hogy csak örömet akarnak okozni ezzel. ennek örülnöm kéne, hogy ilyen sok ember akar nekem örömet okozni, de az a helyzet, hogy lehet, hogy csak maguknak akarnak örömet okozni. de az már csak öröm, hogy érzem, hogy örömet okoznak nekem? nos, hogy egészen őszinte legyek, én nem is szeretném igazán, hogy örömet okozzanak nekem. mert én csak egy dolgot szeretnék igazán, hogy elborítson a szemét. ahhoz,

hogy ennek valójában örülni tudjak, az kell, hogy jókedveme legyen. ahooz viszont az, hogy elbotítson a szemét – de ha nincs jó kedvem, akkor ennek sem tudok igazán örülni. hogy mi a teendő? nincs teendő – ez egy alapvetően fontos törvény. ennek tudatában másképp látszik a világ. és minderre a fogorvosnál jöttem rá, és ott láttam meg Mariannt, és mindez megváltoztatta az életemet. csak ne lennék olyan álmos. az bizony jó lenne, ha nem lennék olyan álmos.

10.

úgy határoztam, hogy Mariannt mostantól kezdve nem így hívom, hiszen legalább annyira Éva is, mint Mariann, vagy Júlia. nos, legyen tehát mostantól fogva Éva. tehát. ott voltam, amikor Éva levelet kapott, egy titokzatos zöld levelet. személyesen kézbesíthette ki az ismeretlen feladó, mert nem volt rajta címzés. az egész egy vasárnap délután történt, ami az időnek egy olyan rövid része, ami megviseli az arra érzékeny városlakókat és nehéz álmokat eredményez. a lassan besötétedő, nyomott hangulatú vasárnap délutánok! amikor

érzéki keserv az idő ujjaink közötti elfolyásának érzékelése. csend van, de ez a csend nem a zaj hiánya, hanem egy sűrű, bádogszerű massa, amin elsétálhatunk akár jövőnk legrejtettebb zugába is, hogy aztán rájövünk: ugyanoda jutottunk, ahonnan elindultunk.

mikor Éva átfutotta a levelet, azt kérdezte tőlem, te Péter, ki az a T.J., fogalmam sincs, mondtam én, miért kérdezed, mert egy T.J. nevű ember azt írja ebben a levélben, hogy múltkor meglátott a Belgrád rakparton, és ez a találkozás teljesen megváltoztatta az életét, azóta csak rám gondol, és nem tud nélkülem élni. azt is írja, megkérné a kezemet, ha már nem lenne 30 éve nős. akkor nem lehet nagyon fiatal ember, mondtam én, különben is, mi ez az egész hülyeség, neked ott van a Deák Balázs, jobb, ha ezt neki is megmondod, vagy a legjobb lesz, ha nem is veszel róla tudomást. igen, én is azt hiszem, hogy ez lesz a legjobb, mondta erre Éva. de vaklahogy mégsem érzem magam biztonságban, tette hozzá szomorúan. addig ne félj, amíg engem látsz, mondtam erre büszkén, de aztán rá is jöttem, hogy milyen tapintatlan voltam.

11.

megvártam, amíg Deák Balázs belép a Dugattyú ajtaján, s nem mulasztottam el a legapróbb részletet sem. tudtam, hogy Otto Okkenbuchhal van találkozója, és azt is tudtam, hogy ez utóbbi személy nincs a kocsmában. de azt is tudtam, hogy már Deák Balázs sincs a Dugattyúban, s erre ő maga is lassan kezd rájönni – csakhogy most már késő! nincs számára visszaút. s nekem rá kell tenni a kezemet a regényre, ha azt akarom, hogy ne legyen nagyobb baj – viszont nem tudom, hogy valóban ezt akarom-e. mindenesetre közelebb szállok a helikopterrel – de nem is. mindig elfelejtem, hogy T.J. eltűnt tegnap, és azóta senki sem látta. és ez váratlanul keresztülhúzza minden számításomat – gyanítom, Otto Okkenbuch keze van a dologban. pedig vele csak T.J. tudott volna elbírní, senki más nincs vele egy súlycsoportban. node, sebj.

csak ne lennék olyan álmos, ismételte álmában Deák Balázs. azt is álmodta, hogy Éva feléje fordul, és azt mondja neki: te, tudod, hogy ha a nevedet megfordítjuk, és angolosan úgy mondjuk, hogy B. Dick, és a B helyére azt gondoljuk, hogy Bal, a Dick, azt meg tudod, akkor mit kapunk? de azért ne aggódj, én így is szeretlek – ekkor ébredt fel Deák Balázs, mert álmában mélyen a szeme közé nézett saját magának, s ez annyira felzaklatta, kirepült szeméből az álom. mikor látta, hogy én ülök vele szemben, s mindketten a Magányos Farkas pultjának támaszkodunk, csak annyit mondott: ezt azért nem kellett volna. ez azért egy kicsit erős volt. sejtettem, mire gondol, s már éppen szabadkoztam volna, hogy nem én, hanem a regény akarta így, mikor megkérdezte: szerinted lehetek én még egyszer pozitív regényhős? nézd, kedves Balázs, kezdtem volna, de ekkor belépett az ajtón Otto Okkenbuch, egy indián és Éva. és egy köpcös alak, beestt szemű. nem kéne annyit maszturbálni, gondoltam, de akkor megismertem: hiszen ez T.J.. ismertem, mert egyszer megjavította a szomszédban a csapot, és anyámtól kért utána zsíros kenyeret. de ki lehet ez az indián? és mit

csinál itt ilyenkor Éva? T.J. hasra esett, mert elcsúszott a nyálában, ezzel ledöntötte a lábáról Otto Okkenbuchot, aki beleesett a falitükörbe, s mikor az nagy csörömpöléssel összetört, láthatóvá vált mögötte egy kocsmá, amiben szintén mi álltunk, amint döbenten nézünk velünk farkasszemet. csend volt. ez itt a barátnőm, mondta nekem Deák Balázs, Évának hívják, de szólíthatod Mariannak is. hiszen mi ismerjük egymást, mondta helyettem én a másik kocsmából. a lányám ..., kezdte Deák Balázs, de ekkor egy helikopter repült be az ablakon, kinyúlt belőle egy kéz, benyúlt Otto Okenbuch belső zsebébe, előhúzott belőle egy köteg kéziratlapot, a regény, kiáltotta a pilóta, megvan a regény, srácok, a regény, de ekkor már én is felébredtem, s a másikkal együtt rávetettük magunkat a papírlapokra, hát ezért és így írom most ezt, amint következik. mert enyém a hatalom és az ország, és Zólyomi Péternek hívnak, és kedd délelőtt van, és árleszállítás napja, és már tudom a Dugattyú rejtélyét.

így történt, hogy ilyen szépen összejöttünk
 végül a Dugattyúban és a Magányos Farkasban: a
 szabásminta ábrái egyetlen hatalmas sliccben
 futnak össze, a mozgáspályáink elnyerték céljukat,
 csak szegény T.J. boldogtalan nagyon, mert látja:
 Éva mást szeret, és egyébként is Júlia, ezt a nevet
 meg nem is szereti. nos, T.J. szörnyű véget ért:
 kiment a Magányos Farkasból, hogy bemenjen a
 Dugattyúba, de mikor oda bement, rájött, hogy a
 Magányos Farkasban van, aztán
 megismételte ezt, aztán
 ismét megismételte,
 aztán újra próbálkozott,
 még mindig próbálkozik
 nem, nem értem, gondolja, de ki az a köpcös ott a
 szomszédban, gondolja, ejnyeejnyeejnye, gondolja,
 most már aztán elég legyen,
 - a többit nem nehéz elképzelni. nem tudtunk mit
 csinálni. próbáltunk segíteni rejta, de nem akarta
 megérteni, hogy a Dugattyúba nem tud úgy
 bemenni, ha BEMEGY a Dugattyúba, mert ami
 bemenet kintről, az nem bemenet bentről. mint
 ahogy a Magányos Farkasba is úgy lehet bemenni,

ha NEM a Magányos Farkasba megy be. ez könnyű, de T.J. szerelmes, és a szerelem vak.

Éééééva, sóhajtotta Deák Balázs, szerencse, hogy ilyen barátom van, ugye, s itt rám gondolt, bár azt hitte, hogy Zólyomi Péterre gondol, aki szerényen mosolygott, és nem merte bevallani, hogy már nincs nála a kézirat, valaki más írja már (→ én), és fogalma sincs, mit hoz a jövő. mi ad ilyen hangot, hogy nyif-nyif, kérdezte Éva, s ez engem is elgondolkoztatott. de én Otto Okkenbuchhal voltam elfoglalva: mindenáron rá kellett vennem, hogy vegye fel a Johannes Petrus Berlage nevet és menjen el mormon hittérítőnek Jávára. nehezen akart beleegyezni, egyre az utolsó aszút emlegette, de mondtam neki, ne pengess érzelmi húrokat, Otto, tudod jól, hogy amit akkor Anyafi Mihályról és a nagyapádról meséltél, annak a fele sem igaz (megvan! tudom mi a nyif-nyif! az ad ilyen hangot, amikor T.J. gondolkodni próbál, de ismét csak arra az elhatározásra jut, hogy megpróbálja mégegyszer, most biztos sikerül), különben is tudhattad volna, hogy én nem szimandzsaró indián vagyok, hanem karatpuku. úgyhogy vedd tudomásul. (nyif-nyif) fenyegettem, nem használt. pedig egész odáig elmentem, hogy azt mondtam neki, kapsz mindjárt két egyformát,

de ő nem és nem, meghogy az utolsó aszú. (nyif-nyif) s én már egészen belefásultam, de ekkor bejött Száraz lyuk (akiől eddig mindenki azt hitte, hogy Deák Balázs, mint titkosrendőr, álruhában) (nyif-nyif), megbotlott T.J. nyálában, s mikor leesett aszott combjairól a harisnyanadrág, derült ki, hogy Anyafi Mihályt rejti az álruha. Otto Okkenbuch diadalmasan felnevetett, rossz sejtelmem támadt, s már éppen arra gondoltam, hogy ezek most kiragadják kezemből a reg (nyif-nyif)

14.

én, Anyafi Mihály. a 33-as busz immár örökre megpihen parancsomra. most már MINDENT TUDTOK. legyetek jók. ez a város Budapest, de ezt nem fenyegetésképpen mondom.

15.

elmondom, szépen, sorjában, ahogy
következik.

1. ne higgyetek az indiánnak
2. én csk T.J.-től félek
3. Budapesten a sört nem lehet meginni.
álsör, zacskós sör, pattogatott sör.
4. én tulajdonképpen szeretem Deák Balázst.
- 4.1. mi mind Deák Balázs javát akarjuk.
- 4.11. T.J.-t kivéve, de ez érthető.
- 4.12. de ő most amúgy is nyif-nyif.
5. 'szocialista realizmus a mindennapi
kenyere a nemzet nagy költőjének.'
6. Anyafi Mihály csak egy álruha.
- 6.1. tartsátok egyik szemeteket mindig a
helikopteresen.
7. az utolsó aszú akkor is egy tragikus dolog.
8. Otto Okkenbuch csak egy álnév. 'valódi
nevem George Fielding Anti-Climax
őrnagy.'
- 8.1. (Jerome David S.)
9. a kiviteltanszéken rend uralkodik.
- 9.1. mert a rend definíciója: 'ami a
kiviteltanszéken uralkodik.'
10. rántott meglepi.
11. Szonett. írta Otto Okkenbuch verse.

De hisz megmondtam. Azt hiszem,
Világosan beszéltem. Vagy nem?

Most miért néztek így rám?
S miért felejttem nyitva a szám?

Mi lenne a világból, ha
Mindenki így nézné a másika
t? Ha mindig mindenki férfi?
És egyre csak a másikat (nézi)

Bámulja? Hogy szinte felnyársalja?
Hát élet ez a csunya s buta

Ok nélküli szótlanság? Spirális
létezekért bosszút állnak, azértis.

De hiszen tudjátok ti ezt jól.
De hisz ti vagytok én, és
Én vagyok ti.
De ki
Az, aki mögöttünk fölénk hajol?

12. ez az utolsó üzenetem, mert érzem, közel a vég.
- 12.1. leszek én még Johannus Petrus Berlage.
13. akinek van füle, mint szamár a hegyen.

16.

jól sejtette Otto Okkenbuch: tegnap felvette a Johannus Petrus Berlage nevet, s behajózott Macaô felé. s tudjátok mi készítette jobb belátásra? nem fogjátok elhinni, haha! hát a ... ! haha! de, hogy mindez hogyan történt, azt nem árulom most el. s azt sem, hogy ki az az én. mindenesetre kilépett az életünkből egy intrikus, és most már szabadon írhatja önmagát tovább a regény. úgyhogy én el is hallgatok, egy kis időre?

17.

itt a regény. én fordulok most hozzád, kedves olvasó, hogy megköszönjem figyelmedet. köszönöm, hogy eddig kitartottál, s nem is marad el a jutalmad: hiszen gazdagabb lettél egy szép történettel, aminek tanúsága is van – de ezt már neked magadnak kell leszűrni. s ha sajnálkozol T.J. szomorú sorsa felett, ne feledd (- ez egy szójáték volt, [kuncogás]), hogy az életben is vannak nyertesek is, meg vesztesek is. és itt az idő, hogy

eláruljam neked, ki is volt a titokzatos
helikopteres, és mi a Dugattyú rejtélyének nyitja.
nos, hogy az elején kezdjem oh, ne haragudj,
a feleségem akar mondani valamit ... nem hallom,
drágám, kicsit hangosabban ... ja, vagy úgy. nos, te
is hallhattad, kedves olvasó, hogy mi a helyzet. hát
szép álmokat, boldog születésnapot, hány éves is a
kicsike?

búcsúzik tőled,

a regény

17. (alternatív fejezet)

őszinte, kőkemény leszek, lévén alternatív. az
az igazság, hogy nem tudom. de te se csinálj úgy,
mintha tudnád. mégiscsak Otto Okkenbuchnál
lehet a rejtély titka. de ő ki tudja, hol jár már? (nyif-
nyif) nos, igen, ismét összegyűltünk itt a
Dugattyúban, kis csapatunk éppoly lelkes, mint
amikor még minden egyszerűnek és légiesnek tűnt.
ma azonban minden kusza és titokkal teli. csak
mutatóba néhány kérdés: miért nyúlnak a Takony
és Könny c. női magazin olvasói gyakrabban a

lábuk közé, térdeiket szétterpesztve az asztalon, mint egyéb tisztességes nők? (nyif-nyif) miért tűnnek a magyar politikusok szexuálisan kielégítetlennek? gyakorol-e valamilyen hatást az áremelésekre a tökünknek a falba verdesése? miért terjedt el egyes fiatal üzletemberek között az a nézet, hogy sikeresek lesznek, ha meztelencsigát nyomnak fel a faszukba? igaz-e, hogy a túlzott menedzserkalkulátortablettafogyasztástól meztelencsigákat szarik az ember? (nyif-nyif) s végül, bátran, kőkeményen: mit jelent az angolul, hogy walag?

?nem tudok aludni?

18.

itt (ismét) a regény. bocsánatot akarok kérni tőled, kedves olvasó: az imént egy ember, aki Anyafi Mihálynak mutatkozott be (és közben helikopter kattogást hallatott) kitépett a kezemből engem, és csúnya dolgokat írt belém. de ez téged ne zavarjon meg: biztosíthatlak, hogy a 18 éven aluliaknak és az Egyesült Államok lakóinak, valamint a feministáknak és a fiatal

üzletembereknek szánt kiadásokból a 17.
(alternatív) fejezet ki fog MARADNI.

a regény

19.

itt a regény. NYILATKOZAT. én, a regény,
kijelentem, hogy az az aljas izé, aki a fentiekben 'a
regény' néven mutatkozott be, nem azonos velem.
csak a mihez tartás végett.

a regény

20.

1995. január 18., magányos, derűs év.

Otto Okkenbuch
(J. P. Berlage)
Port Royal, Macaô

'vége hát ennek is, mint a vénasszonymesének'. (Webster.) most bizonyára csodálkoztok, hogyan tudott Otto Okkenbuch a távoli Macaôban hozájutni a kéziratához. de ne csodálkozzatok: egy valódi regényben semmi sem lehetetlen. még az sem, hogy a regény otthagya önmagát: bizony, a regény kiszállt a regényből. de ez ne zavarjon titeket: mozgásotok nem ezért lassul, csönd nem ezért lesz körületek. ha azt hiszitek, hogy lassan mozdulni sem tudtok, akkor nem tévedtek. hunyjátok be szemeiteket, hiszen a sötétben úgysem láttok semmit, a könnyed nyomás a tarkón pedig igazán nem kellemes. ugye. le is ülhetek, ha tudtok hová. mindjárt kezdődik ez az érdekes dolog, amit sokféleképpen neveznek, de szembe nézni vele mégsem mer seki. most közelebb lépek. vadászok a hóban, a tél kemény kontúrjai mindenfelé szemhéjaitok belső, forró, száraz héján: mintha csikorgó smirglivel vonták volna be, az ad ilyen hangot, mikor a pupillán súrlódik. csak egy tűzcsóva csap fel a domboldalon, ferdén megdől, pedig szélcsend van: hát nem különös? egyelőre még idegenül érzitek itt magatokat, de ne féljete: ez az egyetlen hely a

világon, ahová nem hatol el a finomfőzelék szaga, az elektromos áram nyírkossága, nem kell lépten-nyomon nyalogatni a közöst, nincs kialvatlanság itt és ökölbe csavarodó gyomor. áttetsző derengés van. sziklafal csak távol. alatt egy tó. nem hallani, ahogy a gyerekek seggre-esnek-mert-elcsúsznak. most. MOST. így ni. hmmmmm. delyó.

22.

és itt már valóban be is fejeződhetett volna a regény, de akkor Deák Balázs furcsa dolgot vett észre magán: hirtelen megtanult franciául. az indián megkérdezte ugyanis tőle, hogy 'coment ja va, mon cher copain, est-ce que tu t'es bien annusé tout an long de ton propie roman', és ő erre automatikusan azt válaszolta: 'oui, merci, ja va bien, c létait pas mal'. nem lepődött meg, mivel nem nagyon tudatosodott benne, hogy ő most franciául válaszolt egy franciául feltett kérdésre, de azért ez mégiscsak furcsa. csak szegény Éva volt bánatos, ott állt ezzel az emberrel kart karba öltve, és semmit nem értett abból, amit az neki mondott. és viszont. és ez megnehezíti a szerelmesek életét.

fogalma sem volt, mi ilyenkor a teendő. ha elkezd franciául tanulni, az igen sok időt vesz igénybe, és semmi biztosíték arra, hogy közben Deák Balázs ne váltson át, mondjuk, finnre, vagy keletnémetre. kínos helyzet. vajon kinek a keze lehet az események illetén alakultában? merde, merde, mondta Éva, és így vette észre, hogy már ő is franciául beszél, illetve káromkodik. és azt gondolhatnánk, hogy meg is oldódott a probléma – de hiszen már hogy oldódott volna meg! gondoljunk csak bele – ott állnak Budapest közepén, s nem tudnak, csak franciául. a francba. ezért mentek hát vissza a Dugattyúba, bár már többször megfogadták, hogy oda be nem teszik a lábukat.

23.

(nyif-nyif) a Dugattyúban lassan mindent beborított T.J. lány, barna, illatos nyála, léptenyomon elbotlottak benne a törzsvendégek. ez azonban szemmel láthatóan nem zavarta T.J.-t, aki

szakállt növesztett, kissé lefogyott, s ez határozottan jól állt neki.

kérek egy sört, mondta Deák Balázs, szomorúan, franciául. persze nem értették meg. ehhez már hozzászokott régebben, de egész más okból kifolyólag. Éva is megpróbált kérni egy limonádét, de persze nem sikerült neki sem. (nyif-nyif) szívesen tolmácsoltam volnanekik, de még nem akartam felfedni az inkog nyitómat. de Deák Balázs túljárt az eszemen: nagy nehezen rendelt egy inkogot, aztán megkérdezte tőlem, hogy nincs-e nyitóm, és így aztán kénytelen voltam felfedni azt, mivel udvarias vagyok. így történt, hogy Deák Balázs már tudja, ki is vagyok valójában. a francba. (nyif-nyif)

24.

és most megérkezik Apuka, hogy mindent elrendezzen. (tenyérdörzsölés, nyif-nyif) kimondja a varázsszót, és a Dugattyú visszakerül a helyére. T.J. boldogan tapasztalja, hogy jó helyen jár, aztán elalszik álltó helyében a fáradtségtól: hiába, no, ő még egész életében soha nem gondolkodott ennyit.

aztán Apuka suhint egyet a varázspálcával, s erre Deák Balázs és Zólyomi Péter és Júlia Éva Mariann (Tímea) mind a fogorvosi rendelőben találják magukat, vidáman, magyarul: beszélgetnek. Otto Okkenbuch csodálkozik egy darabig, hogyan kerül a kezébe itt Macaôn egy fogfűrőgép, de aztán észreveszi, hogy nem Macaôn, hanem Újpesten van, s már nem Johannes Petrus Berlage a neve (és nem is Konsztantyin Melnyikov, amitől egész életében félt), (ettől a két dologtól félt csak: T.J.-től, és attól, hogy egy nap Konsztantyin Melnyikovnak fogják hívni.) sőt, mi több, azt is felfedezte, hogy az Utolsó Aszú után rejtőzött még egy Utolsó Utáni Aszú is a kredencben, úgyhogy most örül. Zólyomi Péter is, de ő még nem tudja, hogy minek (de én már tudom). ami az indiánt illeti, kényelmesen elnyújtózva hever albérleti ágyán, és annak boldog tudatában olvassa az Éber álmunk semmi nem őrzi c. regényt, hogy megfejtett minden titkot, s a megfejtés így hangzik:

'NINCSEN MEGOLDÁS,
MÖRT NINCSEN PROBLÉMA.'

a helikopteres éppen azt írja, hogy a helikopteres éppen azt írja.

látjátok, Apuka (én) mindent milyen jól elrendezett?! mondtam, hogy egyet se féljeteK, amíg engem láttok. s ha nem láttok, hát akkor se. és cserébe nem kérek hálát, pénzt, paripát, fegyvert, csak azt, hogy most mindnyájan hallgassatok meg:

a rendelkezésünkre álló
szabad tér

befutása nem időre történik: kellemes legyen inkább!: neked is, neki is. horizontális – messze, lustán elnyúló érzés birtokában, a legjobb. s ha a felettetek lévő ég végtelen tulajdonságát is ismered, az igen jó. mert nincsenek tanácsok. de ennek inkább örülni kell – nem, nem KELL, de akkor jó. alighanem.

a mozgás

lehetetlensége boldoggá tesz, ha akarod. csak legyél tudatában, és használd ki saját érdekeKben, és az entrópia állapotában egyesülhetsz MINDENnel, és ez már fél egészség, fél boldogság, fél szeretet, félig tudás. s minden kikerekedik, ha ezt a maradék fél tudást is el tudod veszíteni. ne gyakorold azonban, csak haladj, és

akkor magától bekövetkezik, hiszen értelme is csak így van.

álmodni tudni kell

, mondta az öreg halász a tengernek, de nem érkezett rá válasz. mit is lehetne erre mondani, mit is mondhatna erre a tenger. az öreg halásznak is az öregségébe tellett, mire ki tudta ezt mondani, nem csoda, hogy kérdésére nem is várt választ. elindult inkább haza, úgy, hogy most először nem gondolkodott azon, melyik úton menjen: a sziklák között, vagy inkább a borókásban.

25.

rohant felém, és azt kiabálta:
- győztélBalázsgyőztél

VÉGE

Írta: Ágfalvi Attila